

33, stk. 1, i den gældende lov med den ændring, at kravet om, at kendelserne skal begrundes, udgår af lovtæksten, fordi dette krav allerede fremgår af forvaltningslovens § 22. Såfremt det under sagens behandling i Landsskatteretten konstateres, at afgørelsen indeholder fejl eller mangler på andre punkter end de påklagede, har Landsskatteretten efter bestemmelsen adgang til at træffe afgørelse vedrørende disse punkter.

Landsskatteretten er uanset navnet ikke en domstol, men den øverste administrative klageinstans i skattesager. Dette indebærer, at Landsskatteretten i lighed med andre forvaltningsmyndigheder, herunder de øvrige skattemyndigheder, er undergivet officialmaximen, hvorved forstås, at den pågældende forvaltningsmyndighed selv har ansvaret for, at der tilvejebringes de oplysninger, som myndigheden anser for nødvendige og tilstrækkelige til at kunne træffe en forsvarlig afgørelse i en sag.

Det er endvidere forvaltningsmyndighedernes pligt at sørge for, at de fornødne oplysninger skaffes tilveje på den hurtigste og mest hensigtsmæssige måde. En sag skal således undersøges af myndigheden så langt, som det er nødvendigt i det enkelte tilfælde for at træffe en forsvarlig afgørelse. Ved vurderingen af, hvor omfattende undersøgelser der bør foretages, indgår en række hensyn. Foruden hensynet til at nå frem til den materielt rigtige afgørelse spiller hensynet til, at afgørelsen træffes uden unødigt forsinkelse, en væsentlig rolle.

Reglerne om officialmaximen er uskrevne forvaltningsretlige normer for, hvad der er god forvaltnings-skik.

I den gældende skattestyrelseslov findes følgende enkeltstående regler, der er et udtryk for officialmaximen: I § 24, stk. 2, er det fastsat, at Landsskatteretten kun kan ændre en afgørelse, der har beroet på et skøn, når retten på grundlag af de for den foreliggende oplysninger kan danne sig et selvstændigt skøn. I § 32, stk. 1, er det fastsat, at Landsskatteretten kan indhente oplysninger ud over de fremlagte. Efter § 32, stk. 2, kan retten anmode en 3. mand, som har modstående interesser i et retsforhold, som omfatter klageren og 3. manden, om at udtale sig om sin opfattelse af retsforholdet. Det bemærkes, at 3. manden ikke er forpligtet til at afgive udtalelse, og at afgørelsen i klagesagen ikke er bindende for ham.

Det foreslås, at de nævnte bestemmelser udgår af skattestyrelsesloven, da Landsskatteretten som nævnt allerede er forpligtet til at fremskaffe de nødvendige og tilstrækkelige oplysninger til brug for en sags afgørelse, og da reglerne blot er et udtryk for ganske få af de sagsbehandlingsregler, som Landsskatteretten er forpligtet til at følge.

Kendelsen skal efter stk. 2, der svarer til § 33, stk. 2, i den gældende lov, indeholde oplysning om retsmedlemmernes eventuelle forskellige opfattelser vedrørende sagens afgørelse, om stemmeantallet, og om hvorvidt retsformanden har afgivet dissens.

Til § 34

Lovforslagets § 34 indeholder reglerne om Landsskatterettens adgang til at genoptage allerede afgjorte sager til fornyet behandling. Reglerne i stk. 1 og 2 er overført uændret fra § 34 i den gældende skattestyrelseslov.

Det foreslås i stk. 3, at der skal betales klageafgift, når en sag begæres genoptaget i Landsskatteretten. Afgiften tilbagebetales, når betingelserne herfor i forslagens § 30, stk. 4, er opfyldt.

Til § 35

Den foreslåede bestemmelse svarer til § 1, nr. 1, i lovforslag L 14 (Appelbegrænsning m.m.), der blev fremsat af skatteministeren den 5. oktober 1988, hvilket lovforslag blev henlagt af Folketinget i foråret 1989 som følge af forhandlingerne mellem regeringen, Kommunernes Landsforening, Københavns og Frederiksberg kommuner om den fremtidige struktur på skatteområdet.

Formålet med bestemmelsen er at åbne mulighed for skatteyderen til at indhente et egentligt syn og skøn om f.eks. værdiansættelsesspørgsmål, som indgår i klagesagen, for Landsskatteretten. Reglen skal ikke kunne finde anvendelse i vurderingssager, idet vurderingsmyndighederne har adgang til at foretage besigtigelse af ejendommen og til at betjene sig af særlig sagkyndig bistand.

I retsplejelovens § 343 findes hjemmel til at anmode de almindelige domstole om at udmelde syn og skøn om sagsgenstanden, uanset at der endnu ikke er anlagt retssag. Det antages imidlertid, at formuleringen af den gældende skattestyrelseslovs § 29, stk. 1, 1. pkt., afskærer henvendelse til de almindelige domstole om udmeldelse af syn og skøn, førend Landsskatteretten har taget stilling til sagen, eller 6-måneders fristen i § 29, stk. 1, 5. pkt., er udløbet.

Efter lovforslagets stk. 1 skal reglen i retsplejelovens § 343 være direkte anvendelig allerede i forbindelse med landsskatteretsbehandlingen af sagen. Dette indebærer, at parten vil kunne begære landsskatteretssagen sat i bero, samtidig med at parten indgiver begæring om syn og skøn ved de almindelige domstole. Landsskatteretten skal kunne fastsætte en frist i den enkelte sag, inden hvilken spørgsmålet om eventuel afholdelse af syn og skøn skal være afklaret, jf. stk. 2.